ל) ומ"ק טו.ן, ב) תוספתה

בזה א מייי פ"ד מהלכות ח"ש הלכה ח סמג עשין יח טוש"ע או"ח סימן

עשין קמג טוש"ע י"ד סי

שלג סעיף א: בז ג מיי' פ"ח מהלכות בו ג מייי פיים מהככות כלאים הלכה יג [ופ״ה הל' ב] סמג לאוין רפ טוש״ע

"ד סי׳ רלו סעיף א: בח ד מיי׳ פ״ד מהל׳ ה״ם הלכה ח ופ"ד מהלי מפלה הלי ד [ה] (ופ"ל מהלי ברכות הלי ט) ופ"י מהלי ספר תורה הלי ח קמג עשין יח טוש"ע א"ח סי' פח טוש"ע י"ד סי' רפב סעיף

טוש"ע ייד סיי רפנ סעיף

טוב ה מייי פ"ה מהלכות

בש ה מייי פ"ה מהלכות

המלכות תפלה הלכה ד

[ופכ"א מהל' איסורי ביאה

ה"א" א"ן סמג לאיון פא טוש"ע או״ח סי׳ פח וסי׳ רמ סעיף א ואה"ע סימן כה

סעיף ב: בר טור א״ח סי׳ רמא: בא ז שו"ע י"ד סימן רא

הל' טו טוש"ע יו"ל סי' רא נב ט טור א״ח בב״י סי׳

רבינו חננאל

רבי יוסי אומר שונה היא רבי יוסי אומר שונה היא ברגיליות. פירוש, דבר שהוא רגיל לשנות בו. ובלבד שלא יציען. פירוש, שלא ילמד לאחרים כשהוא בעל קרי. ודבר זה אנו בעל קוי. וזבו זה אנו למדין מקל וחומר מסיני אם ללמוד אסור, ללמד לא כל שכן. ר' יהודה אומר שונה הוא בהלכות דרך ארץ. פירוש מסכתא קטנה ושמה פירוש מטכות קטנה רשמה דרך ארץ ומותר לשנות בה. תניא ר' יהודה בן בתירה אומר אין דברי תורה מקבלין טומאה. והאידנא קיי"ל כר׳ יהודה בן בתירה . דאמר ליה לההוא תלמיד מלמעלה מר׳ יהודה כן בתירא, א״ל פתח פיך ויאירו דבריך שאין דברי תורה מקבליו שנאמר הלא כה דברי כאש. שנאמר הלא כה דברי כאש, מה אש אינו מקבל טומאה אף דברי תורה אינם מקבלים טומאה, וקיי״ל כר״ יהודה בן גמליאל דאמר משום ר׳ חנניא בן גמליאל המשנה והמדרש. ובתר הני כולהו אמר רב נחמן בר יצחק נהוג עלמא כתלת סבי. כר"י בז בתירא שאיז סבי, כו יי בן בתיוא שאין דברי תורה מקבלין טומאה. והא דזעירא דבטלוה לטבילותא מסייע ליה לרב נחמן בר יצחק דאמר נהוג עלמא בדברי תורה כר"י בן . בתירא. וה״מ בדברי תורה אבל בתפלה עד שירחץ. לא שנו אלא חולה לאנסו. פי׳, שראה קרי באונס שלא בתשמיש, בונשמיש, אבל ווולה המרגיל שראה קרי מחמת תשמישו, אינו נטהר אלא במ׳ סאה של מקוה.

בן עואי הנותן ארבעה דברים אל לבוש: מגמגם וקורא. בעל קרי היה: נראה בעיני דה"ג א"ר אנעאי הלכה כו'. ולא גרסינן מסייע ליה: משום רבינו. רב: כי הנך תלת סבי. וכולהו לקולא: אינו נוהג אלא בארך. בשחיטת חולין יליף טעמא בפרק הזרוע: חטה

ושעורה וחרלן. שלשתן במפולת יד דהוו להו כלאי זרעים וכלאי הכרם כאחת: לעבילותא. דבעלי קריין: חד חני. בבן עואי לחשה לחלמידים: משום בעול פריה ורביה. שהיו נמנעים מתשמיש מפני טורח הטבילה: שמקילין בה. במרחלאות או בנתינת תשעה קבין: שמחמירין בה. בארבעים סאה: של טובלי שחרין. בעלי קריין הטובלין שחרית: והא איהו אמר כו'. לעיל בריש שמעתין י: אפשר בנחינה. תשעה קבין ואע"ג דלא תנא לקמן אלא בחולה (כ) סתם תלמידי חכמים חולים הם כדאמר במסכת נדרים (דף מט:) כמאן מללינן אקלירי ואמריעי כרבי יוסי. קלירי חולין מריעי רבנן: גדר גדול גדרו. במה שהלריכו בארבעים סאה: שמבע אשה. אותה אשה פנויה היתה וחכמים גזרו על היחוד אף על הפנויהט: אתם מולולים. לנהוג כרבי יהודה בן בתירא: אפשר במרחלאות. חמין: קאי כווסך. דבעי טבילה זו במקוה טבילות: באגנא דמיא. כשאר גיגית: סקן הלכה. ליתן מים לתלמידים עליהם שחרית קודם קריאת התורה: לא שנו. דסגי בנתינה אלא בחולה שראה קרי לאונסו: המרגיל. וממשיך את הקרי עליו שמשמש מטתו: אתבר חלביה. אינו לריך לנו דחולה לאונסו לא שכיח:

משמשת וראתה נדה אינה צריכה מבילה אבל בעל קרי גרידא מחייב לא תימא מברך אלא מהרהר ומי אית ליה לרבי יהודה הרהור והתניא בעל קרי שאין לו מים למבול קורא קריאת שמע ואינו מברך לא לפניה ולא לאחריה ואוכל פתו ומברך לאחריה ואינו מברך לפניה אבל מהרהר בלבו ואינו מוציא בשפתיו דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בין כך ובין כך מוציא בשפתיו אמר רב נחמן בר יצחק עשאן ר' יהודה כהלכות דרך ארץ דתניא 16 והודעתם לבניך ולבני בניך וכתיב בתריה יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע מכאן אמרו מותרים ובאין על נדות מותרים ימהזבים והמצורעים ובאין לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים לשנות במשנה וגמרא ובהלכות ובאגדות אבל בעלי קריין אסורים רבי יוםי אומר שונה הוא ברגיליות ובלבד שלא יציע את המשנה רבי יונתן בן יוסף אומר מציע הוא את המשנה ואינו מציע את 🕫 הגמרא רבי נתן בן יאבישלום אומר אף מציע את הגמרא ובלבד שלא יאמר אזכרות שבו רבי יוחנן הסגדלר תלמידו של רבי עקיבא משום ר"ע אומר לא יכנס למדרש כל עיקר ואמרי לה לא יכנם לבית המדרש כל עיקר ר' יהודה אומר שונה הוא בהלכות דרך ארץ מעשה

ברבי יהודה שראה קרי והיה מהלך על גב הנהר אמרו לו תלמידיו רבינו שנה לנו פרק אחד בהלכות דרך ארץ ירד ומבל ושנה להם אמרו לו לא כך למדתנו רבינו שונה הוא בהלכות דרך ארץ אמר להם אע"פ שמיקל אני על אחרים מחמיר אני על עצמי: תניא ר' יהודה בן בהלכות דרך ארץ אמר להם אע"פ שמיקל אני על אחרים מחמיר אני על עצמי: תניא ר' יהודה בן בתירא היה אומר יאון דברי תורה מקבלין מומאה מעשה בתלמיד אחד שהיה מגמגם למעלה מרבי יהודה בן בתירא אמר ליה בני פתח פיך ויאירו דבריך שאין דברי תורה מקבלין מומאה שנאמר בהלא יהודה בן בתירא אמר ליה בני פתח פיך ויאירו דבריך שאין דברי תורה מקבלין מומאה שנאמר בהלא כה דברי כאש נאם ה' מה אש אינו מקבל מומאה אף דברי תורה אינן מקבלין מומאה אמר מר מציע את המשנה ואינו מציע את הגמרא מסייע ליה לרבי אלעאי דאמר רבי אלעאי אמר ר' אחא בר יעקב משום רבינו הלכה מציע את המשנה ואינו מציע את הגמרא כתנאי מציע את המשנה ואינו מציע את הגמרא דברי רבי מאיר רבי יהודה בן גמליאל אומר משום רבי חנינא בן גמליאל זה וזה אסור ואמרי לה זה וזה מותר מ"ד זה וזה אסור כרבי יוחגן הסגדלר מ"ד זה וזה מותר כרבי יהודה בן בתירא יאמר רב נחמן בר יצחק נהוג עלמא כהני תלת סבי כרבי אלעאי בראשית הגז כרבי יאשיה בכלאים כרבי יהודה בן בתירא בד"ת כרבי אלעאי בראשית הגז דתניא יירבי אלעאי אומר יראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ כרבי יאשיה בכלאים כדכתיב ³(כרמך) לא תזרע [כרמך] כלאים ⊕רבי יאשיה אומר ילעולם שאינו חייב עד שיזרע חמה ושעורה וחרצן במפולת יד כרבי יהודה בן בתירא בדברי תוְרה דְתניא רבי יהודְה ⊕אינו חייב עד בן בתירא אומר יאין דברי תורה מקבלין מומאה כי אתא זעירי אמר בטלוה לטבילותא ואמרי לה בטלוה לנטילותא מאן, דאמר בטלוה לטבילותא כרבי יהודה בן בתירא מאן, דאמר בטלוה לנטילותא כי הא ידרב חסדא ליים אמאן דמהדר אמיא בעידן צלותא: תנו רבגן בעל קרי שנתנו עליו תשעה קבין מים מהור נחום איש גם זו לחשה לרבי עקיבא ורבי עקיבא לחשה לבן עואי ובן עואי יצא ושנאה לתלמידיו בשוק פליגי בה תרי אמוראי במערבא רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא חד תני שנאה וחד תני לחשה מאן דתני שנאה משום במול תורה ומשום במול פריה ורביה ומאן דתני לחשה -שלא יהו תלמידי חכמים מצויים אצל נשותיהם כתרנגולים אמר רבי ינאי שמעתי שמקילין בה ושמעתי שמחמירין בה יוכל המחמיר בה על עצמו מאריכין לו ימיו ושנותיו אמר ריב"ל מה מיבן של מובלי שחרין מה מיבן הא איהו דאמר בעל קרי אסור בדברי תורה הכי קאמר מה מיבן בארבעים סאה אפשר בתשעה קבין מה מיבן במבילה אפשר בנתינה אמר רבי חנינא גדר גדול גדרו בה דתניא מעשה באחד שתבע אשה לדבר עבירה אמרה לו ריקא יש לך ארבעים סאה שאתה מובל בהן מיד פירש אמר להו רב הונא לרבנן רבותי מפני מה אתם מזלזלין במבילה זו אי משום צינה אפשר במרחצאות אמר ליה רב חסדא יוכי ש מבילה בחמין אמר ליה רב אדא בר אהבה קאי כוותך רבי זירא הוה יתיב באגנא דמיא בי מסותא אמר ליה לשמעיה זיל ואייתי לי תשעה קבין ושדי עלואי אמר ליה רבי חייא בְּר אבא למה ליה למר כולי האי והא יתיב בגווייהו אמר ליה כארבעים סאה מה "ארבעים סאה במבילה ולא בנתינה אף "תשעה קבין בנתינה ולא בטבילה רב נחמן תקן חצבא בת תשעה קבין כי אתא רב דימי אמר רבי עקיבא ורבי יהודה גלוסמרא אמרו לא שנו אלא לחולה לאונסו אבל לחולה המרגיל ארבעים סאה אמר רב יוסף אתבר חצביה דרב נחמן כי אתא רבין אמר יבאושא הוה עובדא בקילעא

מ משמשת וראתה נדה. דטומאת קרי קדמה וכשראתה הקרי ראויה היתה לטבול מיד: לא כ"ש. דלא אתיא טומאת נדה שהיא אחרונה ומפקעה לטבילה שנתחייבה בה כבר: אלא לאו רבי יהודה. קתני להודיעך דאפי׳ היכא דקדם הקרי אתיא טומאת נדה ומפקעה טבילה

דאין טבילה אלא המטהרת ואי לרבי יהודה לית ליה תקנת עזרא למה ליה לאשמעינן בהא כל בעלי קריין נמי לא בעו טבילה לדברי תורה הלכך על כרחך דוקא קתני לה: לא סימא. במתני' מברך אלא מהרהר: עשאן ר' יהודה. לברכת המזון: כהלכות ד"ח. שמותר לשנותן בעל קרי כדבריו: מה להלן בחימה. דכתיב וירא העם וינועו וגו' (שמות כ): מכחן חמרו. כל הטמחים מותרים בתורה שאף הם יכולים להיות באימה וברתת אבל בעל קרי אינו אלא מתוך קלות ראש וזחות הדעת: ובועלי נדות. אם טבלו °לקריין לדברי תורה הטבילה אינה עולה להם לטהרם מטומאת בועל נדה שהיא שבעת ימים אבל לתקנת עזרא עולה להם כדתנן במתניתין יוב שראה הרי ונדה כו׳ לריכין טבילה: ברגיליות. במשניות השגורות בפיו שהוא מוליאן מפיו במרולה ואין לריך להאריך בהן: שלא יליע. בטעמי פירושיהן: וחינו מליע חת המדרש גרסי׳. מפני שלריך הוא תמיד להזכיר בו את הפסוקים שהוא דורש: אוכרות. שבמקראות הנדרשים: לא יכנס למדרש כל עיקר. לא להליע ולא לשנות אבל לבית המדרש הוא נכנס ושותק: הלכוח דרך ארץ. כגון דרכן של ת״ח שהיא ברייתאם ופרק

פ"ב הי"ב, ג) [בערוך ערך לע פי שלא ילמד לאחרים ודבר פי׳ שנה ינחד נחחרים ודבר זה אנו לוחדין מק"ו מסיני אם ללמוד אסור ללמד לכ"ש], ד) [עיין מוספות יומא לח: ד"ה דלא ותוס׳ כמוצות קד: ליי לנו אנון כמוכות קר. ד"ה שנין, ד) [עי" מוס' ב"ק פ"ב: ד"ה אמאן, ו) חולין קלו:, ז) שס: וקלח:, ח) קדושין לע. חולין פב: קלו: הדושיו לט. ד"ה לא הי"ל וכו' מנומיה דרדי יאשיה לא ידנונא וטעמיה דרבי ילשיה לו ידענל
דרי מוסי בקדושין שם
דרי ועדי מוסי בקדושין שם
דרי ועדי מוסי בקדושין שם
דרי ובכוחם "די מדייה דגן
דרי ולמפוסי מולין פב: ד"ה
דל על טור, כ') פעל טור, כ') פעל טור, כ') פעל מיד, כ') פעל מיד
בקילעם דרי הושעיה וכיי.
דרי בקילעם דרי הושעיה וכיי.
דרי בקילעם לי חוב שיה אל אל כלדשל פרי שונה שיה אל הי יגם ד"ה לכ"ש וגם ד"ה אלא וגם דיים נכיש וגם דיים מנמ לאו שייכים לחוף ע"ב דלעיל בסמוך], ל) [לקמן כו.], ס) [ד"א זוטא פ"א], ע) [ד"א רבה פ"ג], ע) [דף כא:], ל) [סנהדרין כא:],

תורה אור השלם

לי אֶת הָעָם וְאַשְׁמִעֵם אֶת דְּבָרִי אֲשֶׁר זִלְמְדוּן לְיִרְאָה אֹתִי כָּל הִיָּמִים אֲשֶׁר הַם אֹתִי כָּל הִיָּמִים אֲשֶׁר הַם תִּיִּים עַל הָאָדָמָה וְאָת בְּנֵיהֵם יִלַמֵּדוּן:

. דברים ד ט-י 2. הַלוֹּא כֹה דְּבָרִי בָּאֲשׁ נְאָם יְיִ וּבְפַטִּישׁ יְפִצֵּץ סְלָע: יומיהו כג כט קלע: לַרְמִרְּ בִּלְאָיִם 3. לא תִוְרַע בַּרְמֵךְ בַּלְאָיִם פֶּן תִּקְדֵשׁ הַמְלֵאָה הַנָּרַע תְּזְרֶע וּתְבוּאַת דברים כב ט דברים כב ט

הנהות הב"ח

(הגמ') גמ' מליע את (הגמ') מז"מ. ונ"ב גי' רש"י המדרש וכן בכל העמוד: (ב) רש"י דייה אפשר וכו' דלא מוא לה אלא בחולה. נ״ב בסמוך בסוף

גליון הש"ם

, רש"י ד"ה ובועלי נדות אם מבלו לקריין. עי׳ מ"ל פ"ג ה"ג מהל' ניאס המקדש:

רב ניסים גאון

מה ארבעים סאה בטבילה ולא בנתינה. פירשו בברייתא דשיעור מקוה שכשר לטבילה מ' סאה ואיתה להא ברייתא בפרק ערבי פסחים (דף קט) ערבי פסחים (דף קט)
יבעירובין בפרק מבוי (דף
ד): עזרא תיקן להן טבילה לבעלי קריין. זו אחת מי׳ עזרא ומפרשא בבבא קמא בפ׳ מרובה (דף פב) ובגמ׳